

Inge Bøgel Lassen

Ukendt land

Lohse

1

*Tit er jeg glad og vil dog gerne græde,
thi intet hjerte deler helt min glæde.
Tit er jeg sorryfuld og må dog le,
at ingen skal den bange tåre se.*

PERNILLE PAKKER. Det er i det mindste det, hun forsøger. Og hun har mere eller mindre været i gang de sidste 14 dage. Nu er det sidste udkald, og på sengen, bordet og stolen ligger stabler af tøj, hun skal vælge imellem. Men det er, som om hendes hjerne er gået på stand by. Hun flytter rundt på et par bluser, lægger et par bukser ind i skabet og tager dem ud igen efter to minutter. Så rækker hun ud efter en bog, bladrer lidt i den og sætter den tilbage i reolen. Ser dagbogen ved siden af. Overvejer, men vender sig væk og begynder at lægge noget undertøj i kufferten.

Hele sommeren, ja de sidste mange måneder, har hun glædet sig til at komme af sted. Hver gang, hun har følt sig forkert og trist, er det tanken om efterskolen, som har holdt hende oppe. Men på det seneste er den perfekte og isolerede verden, som hun har forestillet sig og drømt om, blevet mindre farverig og tiltrækkende.

For hvorfor skulle pigerne være anderledes dér? Og drenge? Hvor fantastisk bliver det lige at komme væk fra mor og far? På trods af deres konstante spørgsmål og opfordringer

og mærkelige meninger ved hun, at de elsker hende. Hun er tryk her. Og Emil er jo ikke irriterende hele tiden. De havde det faktisk sjovt sammen på campingpladsen i Italien. Indimellem i hvert fald.

Pernille samler tøjbunkerne og smider dem ned i kufferten. Så falder hun ned på sengen og gemmer ansigtet i hænderne.

Det banker på døren, og hun sukker, mumler et næppe hørligt »Ja« og når at løfte hovedet og forsøger at se normal eller neutral ud, inden hendes mor kommer ind.

- Hvordan går det, skat? Er du ... Hun ser Pernille på sengen og hendes blik vandrer rundt mellem tøjbunkerne. - Hvad er der i vejen? Skal jeg hjælpe dig?

Pernille retter sig op og ryster på hovedet. - Nej, det er okay, mor. Jeg skal nok blive færdig til i eftermiddag. Der er ikke noget i vejen.

- Men, moren stopper. - Jeg synes, du ser lidt trist ud.
- Der er ikke noget, siger Pernille. - Jeg er vist bare træt.
- Er du nervøs for det?
- Nej, nej. Det skal nok blive fint.
- Fint! Du plejer jo at ...
- Stop, mor. Lad mig nu bare være lidt i fred.

Lena slår ud med overflødige hænder, og Pernille ser, hvordan moren kæmper med at holde ordene nede. Men hun orker ikke at hjælpe hende. Orker ikke hendes behov for at hjælpe.

Så nikker Lena. - Det er okay, skat. Sig til, hvis der er noget, jeg kan gøre, ikke?

- Det skal jeg nok.

Lena sukker hørligt, men så vender hun om og går ud og lukker døren bag sig.

Pernille sukker også. Nu fik hun igen gjort mor ked af det. Det slipper hun i det mindste for på efterskolen. Ingen daglige spørgsmål om, hvordan hun har det? Om der er noget, hun har brug for at tale om? Om hun stadig er ked af, at det er gået

forbi med Lukas? Og morens ord om, at det måske også var det bedste, når Pernille skal på efterskole.

- Hvorfor skulle det være et problem? spurgte Pernille, da hun sagde det. Lige inden turen til Italien.

- Det ved jeg ikke, svarede Lena. - Det ville det måske heller ikke være.

- Hvorfor siger du det så?

Moren smilede undskyldende. - Det var nok mest for at trøste dig.

- Jeg har ikke brug for trøst, mor. Det var faktisk mig, der gjorde det forbi.

- Det ved jeg godt. Men du var jo glad for ham.

- Ja, det var jeg. Engang. Men jeg har jo forklaret, at vi er for forskellige. Så hvorfor bliver du ved med at snakke om ham?

- Fordi jeg synes, du går og hænger med hovedet. Så jeg tænkte, at du måske havde fortrudt det. At du savner ham.

Pernille trommede med fingrene på bordet. - Jeg savner ham ikke. Og jeg gider ikke tale mere om ham. Kan du ikke snart forstå det? Hun skubbede stolen væk fra bordet og rejste sig. Gik ind på sit værelse og skubbede døren i med et smæld. Men hun havde nået at se morens ansigt. Tårerne, der var på vej.

JO, DET BLIVER GODT at komme væk. At møde nye mennesker, at være et nyt sted. Ikke hele tiden at blive mindet om Lukas. Ugerne i Italien havde været en hjælp til glemme ham. Og ... og så alligevel ikke. Han havde jo været der hele tiden. Sådan følte det i hvert fald. Helt tilbage fra slutningen af 7. klasse. I hendes tanker og hendes liv.

Hun havde egentlig ikke lagt mærke til Lukas før. I det hele taget søgte hun så vidt muligt at undgå drengene. Deres blikke og bemærkninger gjorde hende både vred og usikker.

- Hej smukke, jeg drømte om dig i nat, var der én fra 8. klasse, der råbte efter hende en dag, da hun gik ud fra biblioteket.

Hun ignorerede ham, men så gik han ind foran hende. - Vil du vide, hvad du gjorde ved mig?

- Flyt dig, forsøgte hun.

- Hvis du giver mig et kys, svarede han og rakte ud og klemte hendes ene bryst.

Så fløj hendes højre arm op, og lyden af hendes hånd, der ramte hans venstre kind, satte sig fast i hendes bevidsthed. Han så vantro på hende, mens hans øjne skød lyn, men inden han nåede at reagere, lykkedes det hende at trænge forbi ham. Hun løb ned ad gangen med bogen i hånden, mens hun hørte, at han råbte: - Fucking bitch!

Pernille fortalte ikke nogen om det, men det varede ikke længe, inden hun mærkede virkningerne. Nicolas, som han hed, havde hurtigt omskrevet fortællingen, så der nu var flere af drengene fra 8. klasse, som troede, at hun var lettilgængelig. Og som overdængede hende med sjofle opfordringer og klamme bemærkninger, når der var lejlighed til det. Og lærerne hørte ingenting. Eller også lod de som om.

Det var især de forbistrede bryster, der tiltrak drengenes opmærksomhed. Allerede da hun gik i 5. klasse, begyndte de at vokse ud af hendes krop som små uvelkomne muldvarpeskud på en plan og vejplejet græsplæne. Det var på det tidspunkt, at de fleste andre piger i klassen begyndte at lægge afstand til hende. Lukke hende ud fra snakken og sladdereren. Nu blev hun i stedet målet for en del af den. De stirrede forarget på hendes bryster, når de badede efter idrætstimerne, og hun hørte, hvordan de hviskede om hende. Som om det var noget, hun selv var ansvarlig for. Noget, hun havde sat i gang for at genere dem. Hun ville gladelig have byttet med dem, hvis det var muligt. For ikke at tale om menstruationen, som også fulgte med. Men den gav trods alt lidt frihed fra idrætstimerne.

For idrætstimerne var det værste, hun vidste. Mange af pigerne i klassen talte om, hvor langt de havde løbet i den sidste uge, og hvor meget tid de havde tilbragt i fitnesscentrene, og de brokkede sig højlydt til Pia, hvis hun havde planlagt noget, som ikke var tilstrækkeligt udfordrende, så de kunne vise deres færdigheder og forsøge at overgå hinanden. Det gjaldt også, når de talte om deres vægt, og hvilken mad de skulle spise eller undgå for at styrke musklerne uden at tage på. Pernille kunne næsten mærke, hvordan hendes krop blev kold og stiv, når idrætstimerne nærmede sig. Det var ikke, fordi hun ikke kunne lide at røre sig. Hun elskede at svømme, det var dejligt at cykle, hun gik lange ture og nød stilheden, og da hun var yngre, dansede hun ofte rundt på gulvet med sig selv. Lysten var der stadig, når hun hørte god musik, men hun standsede benenes bevægelser, inden de førte hende ind i det drømmeland, hvor alt kunne lade sig gøre.

Hun undgik så vidt muligt at se sig selv i spejlet. Hun var glad for god mad, men hun vidste godt, at hun ikke var overvægtig, og hun mente da heller ikke, at hun kunne kategoriseres som grim, hvad det så end var, men drengenes blikke og bemærkninger var ikke i stand til at overbevise hende om, at hun så godt ud. At hun var okay.

Efter episoden med Nicolas skiftede Pernille T-shirtene ud med løse striktrøjer, som hendes mormor kun var alt for glad for at få bestilling på. Og frikvartererne blev så vidt muligt tilbragt i klasseværelset med en bog. Noget, der heller ikke forbedrede hendes forhold til de andre piger. »Er vi ikke interessante nok for dig?« »Tror du, at du bliver klogere end os, hvis du læser hele tiden?« Pernille undlod som regel at svare, for det var der ikke noget, der blev bedre af. Tværtimod.

Men så var der den dag, hvor Jens, skoleinspektøren, fortalte lignelsen om den barmhjertige samaritaner til morgensamlingen. Han vekslede mellem fortællingerne om de græske og nordiske guder og bibelhistorien, og Pernille blev som

regel fanget af alle de spændende historier, som han var så god til at genfortælle. Men da han sagde, at først en præst og siden en læge, var gået forbi manden, der lå forslået i vejsiden, var der en nede bagved, som temmelig højlydt kommenterede.

- Det var en levit.

Jens stoppede og kiggede ud over forsamlingen af halvsløve unger. - Hvad?

- Det var ikke en læge, det var en levit, gentog drengen og tilføjede: - Det er en tempeltjener.

- Du har ret, smilede Jens. - Tak til Lukas-evangeliet!

Hans bemærkning, som Pernille var sikker på ikke var ondskabsfuldt ment, satte gang i højlydte grin og utallige gentagelser, så Jens måtte råbe højt for at få ørenlyd til at afslutte fortællingen. Og selv under den efterfølgende sang, hørte Pernille, hvordan de omkringstående fortsatte med at hviske og grine.

Under det sidste vers drejede hun hovedet og betragtede ham ud af øjenkrogen. Lukas. Han var ikke så høj som de andre drenge i hans klasse. Håret var lyst og halvlangt og samlet i dreadlocks. Og han havde en lille piercing i det ene øjenbryn. Han sang ikke med, men stirrede lige ud i luften, mens han trak vejret i lange og tunge træk. Så mærkede han åbenbart, at hun så på ham, og han mødte hendes blik. Hun drejede hovedet lidt mere. Og smilede. Og hans hårde og sammenbidte ansigt forvandlede sig til et strålende smil, der bredte sig til hans øjne. De var meget blå.

Den næste dag sagde han »hej« til hende, da de passerede hinanden på gangen, og hun smilede og hej'ede tilbage. Derefter begyndte hun at kigge efter ham. Hun vovede sig ud fra klasseværelset og trodsede bemærkningerne fra drengene i 8. klasse, da hun fandt ham på fodboldbanen sammen med dem i stedet for langs cykelskurene, hvor drengene fra hans egen klasse som regel tilbragte pauserne. De fleste af dem var

over et hoved højere end ham. Så måske var det derfor, han befandt sig bedre sammen med de lidt yngre?

Hun blev rastløs. Ordene og fortællingerne i bøgerne formåede ikke at fange hende på samme måde som tidligere. I stedet opstod nye fortællinger i hendes hoved og drømme. Og hun begyndte at skrive i den dagbog, der havde stået ubrugt i reolen, siden hun fik den af sin mormor. Dengang hendes mor og far blev gift. Igen.

- Måske kan det være godt for dig at skrive lidt om, hvordan du har det, sagde mormor. - Det har været en svær tid. Og selvom du er glad for, at din mor og far er sammen igen, kan der godt være mange tanker, som du ikke har lyst til at dele med dem.

Ja, der havde været mange tanker, men hun orkede ikke at sætte ord på dem. Ønskede bare at lægge de foregående år bag sig. Mor og Mikkel. Mikkels piger. Frem og tilbage mellem mor og far. Bruddet med Mikkel og håbet om, at mor og far ville finde sammen igen. Som endelig blev til virkelighed, efter at mor havde boet alene i næsten et år. Men den store og altoverskyggende glæde, som hun havde ventet på, udeblev. Jo, hun var glad. Men også bange og usikker. Lyttede efter, når mor og far talte sammen. For ord var aldrig bare neutrale. Der kunne ligge noget bag dem. Under dem. Noget, der kunne sætte gang i nye konflikter. Eller gamle. Men der skete ikke noget. Og efterhånden kunne Pernille begynde at slappe af, så hun fik overskud til at tænke på den forestående konfirmation. Begyndte at glæde sig.

Og så kom Lukas. Og ordene. Og det varede ikke længe, før Pernille mærkede, hvordan ordene ligefrem flød frem af sig selv og ned på papiret. De var som musik.